

LBRIS

We know
books

NOELLE W. IHLI

GRI

DUPĂ

ÎN TUNERIC

Traducere din engleză
de Laura Ciobanu

Avertisment cu privire la conținutul sensibil:
această carte include referințe la pierderea sarcinii,
infertilitate, violență domestică,
violență sexuală și violență armată.

MILEY

REZERVAȚIA NATURALĂ FRANK CHURCH, IDAHO
Septembrie 2022

M-am lipit și mai tare de trunchiul bradului imens și am ascultat.

Pinii care înconjurau cabana trosneau în bătaia vântului rece, șoptind un avertisment. Tufișurile foșneau, indicând prezența unor făpturi văzute și nevăzute. Unele, vânători. Altele, vânat. Altele, și una, și alta.

Niciun zgomot de pași. Nicio voce.

De ce dura atâta?

Cerul căpătase culoarea unei prune vineții, specifică amurgului timpuriu. Era încă de un indigo-lăptos pe la margini, dar se întuneca repede. Aveam poate vreo oră până să se înnopteze de tot. Luna rotundă, trăgând deja cu ochiul pe deasupra copacilor, mi se părea un reflector care mă provoca să ies la vedere. Să profit de prilej și să fug înainte să-și dea ei seama ce se petrece.

Nu încă. Era ultima mea șansă. O simțeam cu toată ființa.

Dacă o iroseam, în noaptea asta urma să murim cu toții.

Tremuram tare în rochia subțire, cu mâneci lungi, care foșnea la cea mai mică mișcare. Materialul țepăn și hidos ar fi trebuit măcar să-mi țină de cald. În schimb, părea să absoarbă frigul, aducându-l mai aproape de pielea mea. Aerul de munte se răcea de îndată ce soarele cobora dincolo de cea mai apropiată creastă. Peste câteva ore, temperatura urma să scadă aproape de punctul de îngheț.

Până atunci, nu voi mai fi aici.

Fie voi goni din răspuțeri prin pădure, fie voi fi moartă de-a binelea.

A fost nevoie de toată voința mea ca să nu mă ghemuiesc lângă copacul cel imens. Să nu închid ochii nici chiar pentru un minut. Pentru că, dacă făceam asta, mușchii picioarelor mi s-ar fi răcit prea tare și nu aș mai fi putut să alerg când ar fi sosit momentul.

Nu puteam permite să se întâmple una ca asta.

Atât de aproape de evadare nu mai fusesem de când mă aduseseră aici. Îmi imaginasem de atâtea ori momentul ăsta! Adrenalina, disperarea, amețea și groaza. Niciodată însă ezitarea brută care îmi făcea picioarele acoperite de cio-rapi să prindă rădăcini în solul pădurii.

Am privit trunchiul copacului, cu ochii aproape încheo-șati, în timp ce urmăream modelele din scoartă. *Respiră și-atât!* mi-am amintit. *Ascultă! Așteaptă! Apoi fugi!*

Inspiră: doi, trei, patru...

Mi-am băgat fața în gulerul rochiei, ca să-mi ascund răsufierea caldă – un nor alb care ar fi putut cu ușurință să-mi deconspire prezența.

Expiră: doi, trei, patru!

Unde erau bărbații? Ce dracu' le lua atât?

Am strâns tare din pleoape și m-am concentrat să-mi număr respirațiile, ca să îmi domolesc bătăile inimii. Încă puțin.

Zbang!

Am deschis brusc ochii la auzul zgomotului ușii cabanei, urmat de duduțul unor pași.

— Ruthie Sue! a răcnit Hamish.

Vocea lui furioasă părea că vine de departe și mi l-am imaginat că stă pe veranda din față. Nu trebuia să mă uit. Dacă privea de-a curmezișul luminișului, în direcția mea, ar fi văzut mișcare.

Dacă Fred avea luneta, atunci sigur m-ar fi zărit.

Mi-am temperat adrenalina care mă implora să o rup la fugă printre copaci. Am respirat cu gura lipită de umăr, ca să ascund aburul alb.

Vocea lui Fred a sfâșiat liniștea, ceva mai joasă, ceva mai crudă.

— Ruthie Sue! a răcnit el alături de Hamish, de parcă aș fi fost un câine care vine când îl chemi. Ți-am spus că nu-i îmblânzită! s-a răstit el.

— O s-o găsim, a zis Hamish calm.

Cunoșteam tonul ăla. Și mă speria mai mult decât dacă s-ar fi înfuriat.

Ace de pin au trosnit sub niște pași grei. Traversau poiana, îndreptându-se către mine.

M-am străduit să respir calm și regulat, deși groaza își încleștase degetele și mai strâns în jurul gâtului meu și îmi transformase sângele în apă înghețată.

— Ruthie Sue! a găngurit Fred, schimbând tactica. O să mori aici dacă fugi, a adăugat pe un ton la fel de suav.

Am scrâșnit din dinți. Fusesem jucăria lor timp de mai multe luni, dar nu știau nimic despre mine.

M-am aplecat cu precauție câțiva centimetri, ca să-i pot vedea. Trebuia să știu precis unde sunt.

O privire rapidă mi-a arătat bărbi familiare, neîngrijite. Haine groase. Bocanci solizi. Puști pe lângă trupuri. Erau la vreo patruzeci și cinci de metri și înaintau repede spre mine.

Dacă vreunul s-ar fi uitat în direcția bradului, m-ar fi văzut și ei.

Umbra mai subțire, Hamish, s-a oprit lângă cișmea și a șoptit ceva ce nu am reușit să aud.

Am făcut un pas și am ieșit de după copac.

Era acum sau niciodată!

LBRIS

We know
books

PARTEA ÎNTÂI

CU TREI LUNI MAI DEVREME

MILEY

REZERVAȚIA NATURALĂ FRANK CHURCH, IDAHO
Iunie 2022

Picioarele mele loveau pământul bătătorit al fostului drum forestier.

Am încercat să mă concentrez la cadența lor, la pădurea deasă care se derula pe lângă mine, la gustul acru pe care mi-l lăsase pe limbă cafeaua de dimineață.

Dar nu am reușit. Mă gândeam la umărul meu. Care mă durea la fiecare pas.

— E numai în mintea ta, am șuiert între două găfâieli.

Asta îmi spusese Sara, psihologul meu sportiv. În fine, mai mult sau mai puțin. Ea împachetase totul în jargonul medical, folosind termeni ca *nepatologic*, *complex de vinovăție* și *traumă*. Pe scurt, sistemul meu nervos central mă mințea, trimițându-mi săgeți false de durere în umărul dislocat și în brațul fracturat cu ani în urmă, în accident. Dar păreau al naibii de reale. Sara îmi recomandase un terapeut din Boise, dar încă nu-l sunasem.

Nu trebuia să răscolesc vechile amintiri. Ceea ce-mi trebuia era să ajung pe podium la Jocurile Olimpice de Iarnă de la Milano din 2026. Aveam trei ani și jumătate ca să revin în formă. Să îmi transform trupul în mașină fin calibrată care fusese înainte.

Să fac să merite toată durerea îndurată.

La drept vorbind, făcusem progrese. Timpii mei de alergare erau încă groaznici, dar atitudinea mi se îmbunătățea. Dacă n-aș fi avut nenorocitul ăsta de umăr, m-aș fi simțit încrezătoare că-mi pot recupera forma fizică... în cele din urmă.

O să-mi treacă, mi-am zis când durerea s-a înrăutățit, prefăcându-mă că nu îmi repet același lucru de ani buni. Dar, dacă durerea nu este reală, mă gândeam, trebuie să dispară la un moment dat.

Coadă mea lungă și împletită s-a legănat mai repede, plesnindu-mi spatele, când am iuțit pasul pe o porțiune dreaptă unde pinii înalți cedau locul unei poieni. Soarele orbitor al dimineții era o schimbare binevenită după penumbra încă răcoroasă. Aici, zilele de primăvară târzie erau calde, însă dimineața și noaptea se făcea încă suficient de frig cât să porți o jachetă.

Deși mă născusem și crescusem în Idaho, mă aflam prima oară în rezervația naturală Frank Church. Întinsă pe aproape un milion de hectare, era cea mai mare regiune împădurită din SUA, deși aceste alergări matinale erau singurele ocazii ca să-i admir măreția. Odată cu sosirea celor dintâi oaspeți la Hidden Springs, săptămâna viitoare, urma să-mi petrec cea mai mare parte a zilei în bucătărie.

Îmi convenea. Cabana exclusivistă de vară și oaspeții ei simandicoși nu erau genul meu. Venisem aici ca să câștig bani și să mă antrenez. Stațiunea Hidden Springs avea un sezon scurt, de numai patru luni, de la sfârșitul lui iunie și până în octombrie. Dar vasele murdare și zilele lungi veneau la pachet cu numeroase trasee pe care puteam să alerg, ca să fiu pregătită să intru în antrenamentele intensive din toamnă. Nu aveam de gând să fiu veriga slabă la olimpiada din Italia și la naiba cu durerea-fantomă!

O pasăre cânta vesel într-un pâlcc des de pini pe care-l lăsasem în urmă. Umărul mă durea și mai tare, nelăsându-se distras.

Lucrează cu durerea, nu împotriva ei! îmi zisese Sara, atât de des, că de-abia o mai ascultam. Am încercat. Jur pe Dumnezeu că am încercat, dar în zile ca aceasta durerea părea să se întetească.

Poteca se pierdea din nou în bezna dintre pinii înghesuți, apoi a urcat brusc o pantă. M-am forțat să alerg și mai repede, refuzând să cedez, în ciuda pumnaelilor care mă înjunghiau în umăr. Îmi făcusem acest traseu de alergare în dimineața în care sosisem la Hidden Springs, după ce îmi lăsasem bagajele într-una dintre micile cabane rezervate personalului feminin al stațiunii. Sperasem să profit de „săptămâna moartă” pentru niște alergări de rezistență extremă. În schimb, proprietara îmi făcuse cel mai lung tur al împrejurimilor cu putință. Jennifer mă prezentase, probabil, tuturor ființelor cu puls de pe o rază de zece kilometri, apoi m-a trimis la bucătărie, să fiu instruită. Nu mă așteptasem să fie atât de multe de învățat despre munca din culise. Din câte înțelesesem, nu trebuia să interacționez cu niciunul dintre oaspeți. Dar exista un motiv pentru care cabana era atât de bine cotată. Fiecare însărcinare, inclusiv spălatul vaselor, urma un protocol riguros.

Am aruncat o privire la vârful muntelui acoperite încă din loc în loc cu zăpadă, cu gândul la cât de bine le-ar prinde o baie rece mușchilor mei obosiți. Puteam auzi murmurul apei peste respirația și sunetul pașilor mei regulați, dar râul rămânea deocamdată ascuns în pădurea luxuriantă.

Conform hărții pe care o cercetasem pe întuneric de dimineață, râul ducea către un mic lac alpin, aflat chiar la mijlocul traseului meu de zece kilometri. Speram că-i așa, pentru

că muream de nerăbdare să mă dezbrac și să mă scufund în apa rece ca gheața. Dacă mai rezistam încă puțin, înotul urma să fie răsplata pentru ritmul intens pe care mi-l impusesem. Încă nu trebuia să-mi fac griji că mă voi intersecta cu turiști. După dezghețul de primăvară, solul era încă prea îmbibat cu apă pentru a instala cortul. Așadar pe moment aveam toată pădurea numai pentru mine.

Cărarea a cotit brusc către un pâlț des de plop. Când am intrat în linie dreaptă, am surprins cu coada ochiului un fâlfâit.

Din tufele din stânga mea a țâșnit în zbor o bufniță imensă de Virginia, care mi-a trecut prin față, fluturând silențios din aripile ample și cenușii.

M-am oprit la timp ca să evit o coliziune, cu inima bubuindu-mi în piept.

A aterizat pe o creangă, la nici zece pași de mine, apoi și-a rotit capul să mă privească, în timp ce scotea sunete joase și găjâite și își înfoia penele.

— Bună! am șoptit, luându-mi gândul de la umăr o clipă. Ești frumoasă.

Pe măsură ce studiam splendoarea aceea de pasăre, zâmbetul mi-a murit încet pe buze. Cea dintâi persoană căreia voiam să-i povestesc despre ea, unica persoană căreia nu-i puteam povesti, era mama.

Indiferent câte căprioare, vulpi sau bufnițe întâlneam în drumețiile noastre sau la schiat, pe chipul ei apărea întotdeauna aceeași expresie. Admirație sinceră. Bucurie sinceră. La vederea oricărui animal. De fiecare dată. *Uită-te, Miley!* îmi șoptea ea. *Uite colo!*

O tachinam tot timpul din cauza asta, deși era unul dintre lucrurile care-mi plăceau cel mai mult la ea.

Gândul că nu voi mai vedea niciodată expresia aceea, și numai din vina mea, era o durere care știam că nu-mi va trece niciodată.

Umărul, de care aproape uitasem, pulsa fierbinte ca un fier înroșit, așa că am luat-o la picior, continuându-mi alergarea. Răsufierea mea regulată căpătase o nouă poticneală, dar știam că-mi va trece dacă voi continua să forțez. Întotdeauna trecea.

În timp ce înaintam, un sunet straniu m-a făcut să mă opresc. Un țipăt subțire și stins, care mi-a făcut perișorii de pe ceafă să se zburlească.

Venea dinspre desigurul din care tocmai țâșnise bufnița.

Umbrele ascunse între firele de iarbă s-au mișcat, iar eu m-am retras instinctiv.

Un iepuraș zăcea pe o parte, cu ochii întredeschiși și pete roșii pe blană.

Am simțit că-mi vine să vomit și m-am uitat din nou la bufniță.

Stătea perfect nemișcată, cu ochii fixați pe mine și pe iepurele pe care o făcusem să-l abandoneze unei sorți mult mai îngrozitoare decât încă o lovitură rapidă a ciocului ei negru și tăios ca briciul.

— Îmi pare rău! am șoptit, sfâșiată între nevoia de a cruța iepurele de suferință și cea de a fugi, ca să las bufnița să-și vadă de masă.

Dacă alungam bufnița, moartea iepurelui devenea răspunderea mea.

Știam deja că este o povară pe care n-o pot duce.

Inspiră: unu, doi, trei, patru! Expiră: unu, doi, trei, patru! M-am forțat să-mi alung imaginea aceea oribilă din minte și am refuzat să privesc în spate.

Dacă rămâneam suficient de mult în mișcare, inspirând și expirând, greața urma să-mi treacă.

Când am ajuns la jumătatea traseului, m-am silit să continui în loc să mă opresc și să fac câteva întinderi. Lacul alpin era la o depărtare de numai patru sute de

metri și aveam nevoie mai mult decât oricând de șocul apei înghețate.

Intrând pe ultima porțiune de drum, am început din nou să-mi controlez respirația, obligându-mi inima să încetinească. Era exact opusul a ceea ce își dorea trupul meu să facă.

Într-un biatlon, această parte a cursei se cheamă tranziție. În loc de teniși aș purta schiuri de fond. Și în locul sticlei cu apă aș avea prinsă de spate o pușcă. Dacă nu reușești să-ți încetinești suficient bătăile inimii înainte să ajungi la fiecare țintă, mâinile îți vor tremura prea tare ca să nimerești.

Era aproape imposibil. *Aproape.*

Proba mea era cea de ștafetă mixtă de 4x6 kilometri. Parcurgeai o porțiune pe schiuri, îți lăsași bețele să cadă, încărcai pușca, luai poziție, ocheai, trăgeai și porneai din nou în cursă. Și tot așa, până reușeai să nimerești toate cele cinci ținte sau ți se termina muniția. Dacă așteptai să-ți echilibrezi răsuflarea până când trebuia să tragi, era prea târziu. Și dacă ratai ținta, primeai o tură suplimentară ca penalizare*.

Nimeni nu crezuse că voi reveni după accident. Nici măcar eu. Când anunșasem că mă antrenez pentru Olimpiada de la Beijing, la numai câteva săptămâni după accident, la numai câteva săptămâni după ce îmi ratasem șansa de a concura la PyeongChang, nu se lăsase cu șampanie și zâmbete. Avusesem parte numai de priviri incredule și de o mulțime de „Ești sigură?” și „Bravo ție!”. În sinea mea, și eu mă îndoiam de mine. Dacă nu ar fi fost Brent, probabil mi-aș fi lăsat coada între picioare și m-aș fi cufundat din nou în suferință.

*Penalitățile în biatlon constau în efectuarea a 150 de metri în plus pentru fiecare țintă ratată sau în adăugarea la timpul total a unui minut pentru fiecare ratare (în proba de individual) (n.t.).

Nu că Olimpiada de la Beijing s-a dovedit a fi vreun soi de călătorie de reabilitare pentru mine. A fost un dezastru complet. Dar fusese destul cât să mă înfurie. Să mă întărească în hotărârea mea. Și focul ăla alungase ceața suficient ca să văd ce anume mai este încă posibil.

Păstrând un ritm stabil de alergare, am trecut în starea de calmare. Am privit instinctiv crengile pinilor, ca să-mi dau seama din ce direcție bate vântul. *Est.* Dacă aș fi avut pușca, aș fi calculat corecția pe care să o introduc când voi ochi, ca să mă adaptez la condițiile atmosferice.

Când am ajuns pe malul lacului, m-am oprit și am rămas complet nemișcată, obligându-mi răsuflarea să facă ce-i ceream. *Inspiră: unu, doi, trei, patru! Expiră: unu, doi, trei, patru! Mai încet! Mai încet!*

Lacul era lung și îngust, înconjurat de piscuri colțuroase și povârnișuri acoperite cu holovani. În bătaia soarelui semăna cu o bucată de sticlă șlefuită, tăioasă și orbitoare. În aer se simțea mirosul acelor verzi de pin, al frunzelor putrede contopite cu noroiul și al nisipului zgrunțuros de pe mal. Pădurea era tăcută, cu excepția vântului care adia printre copaci și a bolborositudinii râului în depărtare, unde se întâlnea cu lacul.

Am stat nemișcată vreme de douăzeci de secunde.

Apoi, în loc să-mi iau pușca imaginară, m-am dezbrăcat și am plonjat în apa rece.

MILEY

JOCURILE OLIMPICE DE LA BEIJING
Februarie 2022

— Mai bine să-ți iei șase secunde în plus ca să-ți încarci pușca și să-ți încetinești răsuflarea decât să primești o penalizare de douăzeci de secunde pentru că ai ratat ținta! s-a răstit Brent.

La fiecare exclamație, din gură îi țâșneau rafale de abur alb. În jurul nasului și al gurii i se formaseră cristale mici de gheață. Încă mai răsufla greu după propria cursă.

— Știu, am zis încet. Nu trebuie s-o zici. Deja mă simt de căcat!

Umărul mă durea cumplit, dar am refuzat să-l folosesc ca scuză. Durerea nu era nimic în comparație cu strânsoarea pe care am simțit-o în stomac când primisem penalizarea.

— Nu e de ajuns să te simți de căcat, Miles!

Și-a masat bărbia cu mâna în mănușa alb cu albastru, îndepărtând câteva cristale care i se agățaseră de obrazul neras.

Am strâns din dinți. Mă așteptasem la un: *Ei, ți-ai dat toată silința!* în locul unei muștrări cu privire la prestația mea. Nu-mi venea să cred că se ia de mine! Ca și cum aș fi fost aceeași persoană de dinainte de accident!

Nu eram numai eu de vină că rataserăm podiumul. Dar eram principala vinovată.

Ochii verzi ai lui Brent, de obicei pe jumătate ascunși sub pleoape, scânteiau de frustrare. Întotdeauna mi se păruse că seamănă cu două smaralde în zăpadă pe fața lui palidă, cu obraji înroșiți de vânt. Părul castaniu, ale cărui bucle se șteau de obicei de sub șapca de camionagiu pe care o purta ca pe o parte integrantă a sa, i se lipea acum de frunte în șuvițe transpirate, scăpate de sub căciula neagră de schi.

— Ești cea mai bună trăgătoare la țintă pe care o cunosc, dar ai dat toată cursa peste cap pentru că nu îți iei răgaz să ochești bine.

Și-a ridicat sprâncenele groase și s-a aplecat puțin ca să-și apropie obrazul de al meu, ca și cum ceea ce urma să spună era destinat numai urechilor mele. Pușca încă prinsă în spatele lui s-a mișcat odată cu el, ca o prelungire a trupului.

În loc să mă simt reconfortată de intimitatea gestului, în mine s-a ridicat un nou val de furie. Brent era colegul meu de echipă și cel mai bun prieten, dar nu și antrenorul meu.

— Bine! Hai să vorbim câteva secunde despre cursa ta! m-am răstit, făcând un pas înapoi. Ești cel mai rapid schior din echipă. Ai nimerit toate țintele. Cursa era ca și câștigată până când te-au depășit ăia trei tipi pe porțiunea finală. Totul, pentru că te-ai emoționat. Ai crezut că ai victoria asigurată și, când nu s-a întâmplat așa, ți-ai pierdut capul și ai cedat.

Brent a mijit ochii, dar expresia i s-a împlânzit. Mi-am regretat spusele imediat. Voia doar să mă ajute. Eu îmi dorișem să-l rănesc. Să iau durerea din pieptul și umărul meu și să o împart cu alții.

— Nu vreau să mă cert, a zis el domol. Da, sunt frustrat, dar numai pentru că știu că ești mai bună de-atât. Încetinește și tu o dată în viață!

— Ai putea și tu să accelerezi o dată în *viața ta*, am replicat, dar gheața din glas mi se topise.

— Acum cine mănâncă căcat? m-a provocat el cu un zâmbet abia schițat, ridicând dintr-o sprânceană. Tocmai ai zis că-s cel mai rapid schior din echipă.

Am zâmbit și eu și l-am împins în lături cu blândețe.

— Nu și azi.

Critica lui tot mă ustura, dar nu ca o rană. Mă durea ca un antrenament intens după un chiul de prea multe zile... sau săptămâni. M-am simțit neașteptat de bine dându-mi seama că el mă crede capabilă să fac față criticii. Ca și cum ar fi știut că sub toate cicatricile sunt încă suficient de puternică. Și l-am iubit pentru asta.

De când cu accidentul, toți ceilalți au umblat în jurul meu ca pe ouă. De parcă aș fi riscat să mă sparg într-un milion de cioburi dacă ar fi cerut prea mult de la mine sau ar fi zis ceva greșit. Asta nu mă făcuse decât să mă cufund și mai adânc în mine.

I-am mai susținut privirea câteva secunde, până când m-a apucat de braț și m-a tras către cabana echipei noastre, dincolo de zona de finiș.

De data asta nu m-am retras. Aveam nevoie să fie de partea mea. Să deplângă eșecul alături de mine. Ne simțeam groaznic amândoi. Tocmai ne pierduserăm șansa de a ocupa un loc pe podium și următoarea ocazie era abia peste patru ani. Pentru mine era prima participare la olimpiadă, iar pentru Brent – a doua. Știam cât de mult și-a dorit un loc pe podium azi. În echipa noastră mixtă, întotdeauna își rezerva partea finală a cursei. El era ultima noastră speranță când restul mersese prost, ca azi.

Biatlonul era atât de imprevizibil, încât un avantaj inițial putea fi anihilat de coechipierii care ratau prea multe ținte. Coechipieri ca mine.

Partea de schi de fond a cursei era importantă. Aveai nevoie de rezistență, tehnică și viteză. Dar nu aici se pierdea

sau se câștiga biatlonul. Etapa de tras la țintă avea potențialul de a da totul peste cap, de a oferi altcuiva victoria.

Eu concuram întotdeauna pe a doua porțiune a cursei mixte. Oricât nu-mi plăcea să recunosc, Brent avea dreptate cu privire la prestația mea. Ratasem mult prea multe ținte. Mă grăbisem – și căpătasem o penalizare pentru care nici măcar Brent nu putuse să compenseze.

Am schiat amândoi în tăcere spre cabana echipei noastre. În ciuda mulțimii și a carelor de transmisiuni ale presei, parcate peste tot, zăpada amortiza uralele și haosul controlat în care celelalte echipe așteptau rezultatele cursei. Știam că ar trebui să rămânem în zona finișului, alături de restul echipei, dar nu mă simțeam în stare să fiu acolo în clipa asta. Nu când eram veriga slabă. Cea care ne costase șansa unei victorii.

Am încercat să mă concentrez asupra fulgilor grași de zăpadă care mi se agățau de gene. La brațul pe care Brent și-l strecurase pe sub al meu. La frigul mușcător care-mi amorțea obrazii. Asupra imensului Wukesong Sports Center, care arăta ca un parc tematic de iarnă. Era genul de loc pe care-l vezi pe cărțile poștale, cu „Sărbători fericite” imprimat în partea de sus.

Abia făcuserăm câțiva metri în direcția cabanei, când în spatele nostru a izbucnit un vacarm, chiuituri și urale care au spulberat liniștea. Am tresărit amândoi și am privit în spate, către finiș. Era zgomotul făcut de norvegienii care își sărbătoreau victoria.

— Naiba să-i ia de norvegieni! am bombănit, întorcându-mă spre Brent și zâmbindu-i timid.

— Naiba să-i ia de norvegieni! a repetat el, zâmbind mai larg.

În timp ce îmi schimbam poziția, cu gândul să-mi continui drumul către cabana noastră și vestiare, brațul lui a